

SI HI SOU, PUC MARXAR

Em sembla que, ara si, em toca pensar que això no durarà gaire. Fa dies que estic en aquest llit d'hospital, no sé quants. El temps s'escola i m'adono que, sobretot, sobretot, no vull estar sol. He tingut tres fills als quals no he abraçat prou. A casa no érem d'abraçades i petons. Tot era treballar. Als nets, els he acaronat més. En tinc sis, de tots colors i caràcters. Em sorprenc a mi mateix amb un esclat d'alegria quan els veig, m'agrada que m'agafin la mà. Em sento més acompanyat.

Cada vida és diferent i si, canviaria algunes de les coses que he fet, però la vida et porta i també et dona. I em quedo amb el què m'ha donat. I m'ha donat més temps del que van tenir els meus pares i de més qualitat. Si vosaltres hi sou, ja puc marxar.

El pare